

Koš jabolk.

Spisal E. Gangl.

Andrejec Sirek je imel svoje ubožno domovanje visoko v gorah. Trpel je in se mučil iz zore v mrak, da je časih stisnil v oguljeni mošnjiček kak svetel denar, ki ga je bilo treba za sol in davek. V dolini je že odcvetela pomlad, ko se je šele oglašala pri njem. Vrgla je nekoliko svojega krasu ob ponižni Andrejčevi bajti, da je bilo tudi ubogemu možu zdaj malo ugodnejše. Tako je jablana pred njegovim pragom pozno zavonjala v lepem, sladkem cvetju. Zacvetela je pozno in tudi obrodila pozno. Bila so majhna, drobna jabolka, velika kot otročičeva peščica. A Sirek jih je bil vesel. V dolini so že izvečine pojedli svoja jabolka, Andrejec jih je šele obiral. A pojedel jih ni. Spravil jih je, da jih proda v dolini, ko pritisne zima. Malo pomni Andrejec jeseni, ki bi ga bile obdarile tako bogato, kakor ga je obdarila pretekla jesen. Prihranil je poln koš jabolk. Tako okrog Božiča je bilo, ko je oprtal koš jabolk in jo mahnil v dolino, da jih proda gospodi. Vrgla mu bodo jabolka najmanj štiri krone, pa naj jih proda počrez ali posamič. V mošnjičku je imel še štiri vinarje; moral je torej s košem na trg, da pride do denarja. — Bilo je mrzlo. Sneg je naletaval. Zeblo je Andrejca, ko je oprezno stopal po stezi, ki se je spuščala na eni strani v strmo rebro.

„Ko bi mi zdajle izpodneslo noge, pa bi se potočila jabolka tja dol, in bil bi brez njih in brez denarja,“ je govoril s seboj Sirec, ko je stopal v dolino. Imel je morda še pol ure hodá do prvih trških hiš. Vzpotoma je imel svojo hišo oglar, ki je točil žganje in prodajal tobak.

„E, pa stopim k njemu, k prijatelju, da se pogrejem“, pravi mož s košem. Gre in sede k peči. „Dva solda imam“, pravi, „daj mi zanje tiste svoje žgane pijače, da preženem mraz iz kosti.“ — Pri peči je sedel star lovec, ki je takisto preganjal mraz iz kosti.

S slastjo popije Andrejec žganje. Zacmoka z jezikom in reče žalostno: „Še bi ga, a nimam niti bora več!“ Lovcu se zasmili in mu naroči steklenico žganja na svoj račun.

Andrejcu je šinila toplota v vse ude. Že dva meseca ni okusil te ognjene pijače. Zatorej je še bolj vplivala njena moč na trudnega moža.

„A zdaj grem. Poprodam jabolka in kupim soli in moke in mesa, da bomo imeli vesel Božič“.

Čutil se je srečnega. Koš, ki ga je prej postavil v kot, zadene na rame. A nekaj mu je zašibilo noge, da se je komaj vzdržal pokonci. Na hišnem pragu pa ga je zaneslo tako silno, da se je izpodtaknil in padel. Preko glave so se mu zatrkljala jabolka in se točila po belem snegu v dolino. Z žalostnimi očmi je gledal Andrejec za njimi. Videl pa je v mehkem snegu samo sledove, kakor bi jih bili izprali potoki solz . . .

